

ד"ס # 10

ניקוי. הלכות גולה ואבדה פמ"ז

ת"ת ק"ב

- 1- י"ד ידמוצא פמ"ז בנ"א בנות
- 2- ישן הרי אלו שני אומר של אמרי"ם הקדמונים הן. והיא שימצאם ממה ממה כדרך
- 3- כל המטונות הישנות. אבל אם מראין הדברים שהן מממין חדש אפילו נסתפק לו הדבר
- 4- הרי זה לא ינע בהן. שמא מונחים הם. שם: ד והואיל וחזרו של אדם קונה לו שלא
- 5- מדעתו כמו שיתבאר למה לא יקנה בעל החצר זה הממון שבחוד הכותל הישן אע"פ
- 6- שהוא של אמוריים, והחיה מציאה זו לבעל החצר. מפני שאינו ידוע [הן] לו ולא לאחרים
- 7- והרי זה הממון אבוד ממנו ומכל אדם ולפיכך הוא של מוצאו. ומה אפידה של אדם
- 8- אמרה תורה אשר תאבד ממנו ומצאתה מי שאבדה מי שאבדה ממנו ומצאו אצל כל אדם יצאת
- 9- זו שנפלה לים שאבדה ממנו ומכל אדם קל והומד לממון קדמוני שלא היה שלו מעולם
- 10- נבוא אבוד ממנו ומכל אדם לפיכך * הוא של מוצאו.

השנת הראשית

- 1- * הוא של מוצאו וכו'. ה"א וכו' ק"י שיש עליו פסוק
- 2- חצולה שניס לוי מופה הוא לכל חנויה שנתן ה"ל
- 3- מופה לזעלו וכן כסות י"ן. וסעטם כללן לפי שאינם
- 4- חלל פתסמנת ולר"י איפא בעליו כללן וזממל
- 5- מופה לי טע"ל.

ר"ב כ"א

- 1- ידמוצא
- 2- אבידה כוונתו של ים ובשולליותו של נהר שאינו פוסק אע"פ שיש בה מימן הרי זו של
- 3- מוצאה שנאמר אשר תאבד ממנו ומצאתה. מי שאבדה ממנו ומצויה היא אצל כל אדם
- 4- יצאה זו שאבדה ממנו ומכל אדם שזה ודאי נתייאש ממנה: י